

Η. ΟΙΚΩΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. ᾽Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτιέρ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματι-
κώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *P — *Fortuné du Bois-*
gobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσακη,
(συνέχ.) Οὐίλλη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ,
(συνέχ.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Levillain

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

Α'

Τὴν 10^{ην} Ἰουλίου, περὶ τὴν 6^{ην} τῆς ἑσπέρας, ὄμιλος ἐκ τριάκοντά ἀνθρώπων ἴστατο ἐνώπιον οἰκίας μετρίου ἐξωτερικοῦ, κατὰ τὴν ὁδὸν Καρδινέ, εἰς Βατινιόλ.

Ἴδου τί εἶχε συμβῆ.

Τὸ πρῶτον πάτωμα τῆς οἰκίας ἐκείνης κατωφεῖτο ὑπὸ κυρίας τινὸς πεντήκοντα μέχρι πενήκοντα πέντε ἐτῶν ἡλικίας, τῆς χήρας κυρίας Δακλισιέ, ἧτις ἔζηλιαν μεμονωμένως μετὰ μιᾶς θαλαμηπόλου.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὔτε τὴν κυρίαν οὔτε τὴν θαλαμηπόλον εἶχον παρατηρήσει, τὰ δὲ παράθυρα τῆς οἰκίας ἔμενον ἐρμητικῶς κεκλεισμένα.

Ὁ ἀρτοπώλης καὶ ὁ ὑδροφόρος εἰς μάτην εἶχον κρούσει· ἐντεῦθεν ὑπόνοιαι, ἀνησυχίαι καὶ μετ' ὀλίγον συνάθροισις.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σχολίων, γείτων τις, ἡ κυρία Ρουσιγιέ, ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς ἐκ τοῦ διαδρόμου τῆς οἰκίας.

— Ἐκτύπησα, ἐφώνασα, εἶπεν, ἀλλὰ κανεῖς δὲν ἀπεκρίθη, βέβαια συνέβη κατὰ τί.

— Πιθανὸν κανὲν δυστύχημα, εἶπέ τις.

— Ἴσως κανὲν κακούρημα.

— Πρέπει νὰ ἰδοῦμε αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου, παρετήρησεν ρωποπώλης τις, ὁ κύρ Πελωδά.

Τῷ ὄντι, ὁ κῆπος, ὁ ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς οἰκίας, ἐξετείνετο δεξιόθεν πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Στεφάνων, πρὸς ἣν ὑπῆρχεν ἕξοδος.

Ἐσπευσαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἤρξαντο παρατηροῦντες διὰ τῶν κιγκλιδῶν τῆς μικρᾶς θύρας.

Καὶ ἐνταῦθα τὰ αὐτὰ ἀνησυχαστικὰ σημεῖα: παράθυρα κεκλεισμένα, ἀκίνησις, σιγή.

Τότε δὲν ἐδίστασαν πλέον· εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομίαν. Ἐν τούτοις τὸ πλήθος ἐπανῆλθε βραδέως πρὸς τὴν ὁδὸν Καρδινέ παραδιδόμενον εἰς διαφόρους εἰκασίας.

Μετ' ὀλίγον ἀφίκετο εἰς ὑπαστυνόμος, συνοδευόμενος ὑφ' ἑνὸς ἐπιθεωρητοῦ καὶ τινῶν ὑπαλλήλων.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μούλ, πρὸ πολλοῦ γνωστὸς διὰ τὸ διορατικόν του, τὴν εὐφυίαν του καὶ τὴν τόλμην του, εἶχε γαίνει ὀνομαστὸς παρὰ τῷ λαῷ, ὅστις ἔλεγε: «Καὶ αὐτὸς ἦτον εἰς ἐκ τῆς συμμορίας εἰς Βιδόκ.»

Εἶχεν ὄντως ἀρχίσει τὸ στάδιόν του ὑπὸ τὸν ἀρχαῖον ἀρχηγὸν τοῦ ἰδιαιτέρου σώματος τῆς ἀσφαλείας καὶ ἐκολακεύετο,

διότι κατεῖχε πλέον παντὸς ἄλλου τὰς ὑγιᾶς παραδόσεις· ἀξίον παρατηρήσεως παρ' αὐτῷ ἦν τὸ αἰφνίδιον τῶν ἀποφάσεων του. Περιπτώσις τις, ἐπὶ παραδείγματι, ὅπως ἄσημος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄλλου, δι' αὐτὸν ἦτο ἀκτις φωτός, τὸ δὲ ἔγκλημα παρουσιάζετο εἰς αὐτὸν ἀφῆνης καὶ ἐν τῇ ἐλαχίστῃ λεπτομερείᾳ του.

Ὁ ὑπαστυνόμος, ὅστις ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐκτιμήσῃ, ἀφέθη εἰς τὴν διάθεσίν του.

Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα ὁ Μούλ ἦν ἐν γνώσει τῶν λεγομένων μεταξὺ τοῦ πλήθους· εἶτα ἤρξατο ἐξετάζων τὴν οἰκίαν, συγκαμμένην ἐκ μεγάλης ἀποθήκης πρὸς τὸ ἰσόγειον, ἐκ τῆς πρώτης ὀροφῆς, κατεχομένης ὑπὸ τῆς χήρας Δακλισιέ καὶ τοῦ δευτέρου πατώματος, κατεχομένου ὑπὸ τινος κυρίου Γροσλέν, ὑπαλλήλου.

Ὁ Μούλ διηυθύνθη πρὸς τὸν διάδρομον ὅστις συνεχίετο μετὰ τὴν ἀποθήκην.

— Δὲν ὑπάρχει θυρωρός, ἐψιθύρισεν. Αὐτὴ ἡ θύρα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ εἶχε δύο κλειδιά, τὸ ἐν διὰ τὸν ἐνοικιαστήν του πρώτου καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὸν ἐνοικιαστὴν τοῦ δευτέρου.

— Μάλιστα, εἶπεν ἡ κυρία Γροσλέν, ἧτις εἶχε μεταβῆ τρέμουσα.

Εἰς κλειδοποιὸς προσεκλήθη καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Μετὰ τινος δυσκολίας ἡ κλεῖς ἐστράφη, ἀλλ' ἡ θύρα δὲν ἤνοιξεν.

— Εἶνε κλεισμένη ἀπὸ μέσα, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς, καλὰ.

Καὶ κατήλθον ἐκ νέου.

Ἐκ τοῦ πλήθους τις ἐπρότεινε νὰ εἰσέλθωσι διὰ τῆς μικρᾶς θύρας· ἀλλ' ὁ Μούλ ἠρνήθη ἐπιμόνως, διότι πιθανῶς ὑπῆρχον κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο πολύτιμα ἴχνη, ἅτινα ἔπρεπε νὰ προφυλαξῶσιν.

Ἐπελείπετο τὸ ἰσόγειον.

Ὁ οἰκοδεσπότης κύριος Μορτάν, χρωματοποιός, τὸ εἶχε μεταβάλει εἰς εὐρεῖαν ἀποθήκην, ἐν ἧ ἀπέθετε τὰ ἐμπορεύματά του. Εἰς ὑπηρετῆς ἐκοιμάτο ἐν τῇ ἀποθήκῃ ἐκείνῃ, κεκλεισμένη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ἐπεμψαν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ οἰκοδεσπότης καὶ τοῦ ὑπηρετοῦ.

— Σὺ, ἠρώτησεν ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν ὑπηρετὴν, κοιμάσαι συνήθως ἐδῶ.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ νέος ὀλίγον περιτρομος.

— Δὲν εἶδες τίποτε ἔκτακτον κατὰ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα; Δὲν ἤκουσες θόρυβον ἐπάνω;

— Ὅχι, ἀπολύτως τίποτε.

Εἰσῆλθον.

Εἰς τὸ βάθος τῆς ἀποθήκης, μία θύρα καὶ μικρὸν παράθυρον ἔβλεπον πρὸς τὸν κῆπον.

Ὁ Μούλ ἐπλησίασε καὶ τὰ ἐξήτασε λεπτομερῶς.

— Βεβαίως, πρὸ πολλοῦ δὲν ἠνοιχθῆ αὐτὴ ἡ θύρα; ἠρώτησε τὸν οἰκοδεσπότην.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη οὗτος.

Ἀράχναι τινές κατὰ τὰς γωνίας ἐμαρτύρουν τὸ ἀκριβές τῆς ἀπαντήσεως.

Ὁ Μούλ ἐξήτησε τὴν κλεῖδα καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ἀπέναντι αὐτοῦ ὁ κῆπος ἐξετείνετο δεξιόθεν μέχρι τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων· ἀριστερόθεν ἐξωτερικὴ κλίμαξ ἔφερεν εἰς μίαν πτέρυγα τοῦ κυρίου οἰκοδομήματος.

Ἡ πτέρυξ αὕτη περιελάμβανεν εἰς μὲν τὸ ἰσόγειον τὸ πλυντήριο, εἰς δὲ τὸ πρῶτον πάτωμα τὸ μαγειρεῖον καὶ τὸ δωμάτιον τῆς ὑπηρετίας.

Ἡ αὕτη διαίρεσις παρατηρεῖτο καὶ εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Ὁ κλειδοποιός, τῇ ἐντολῇ τοῦ ὑπαστυνόμου, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ προσεπάθησε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλ' εἰς μάτην, καθόσον ἦτο, ὡς καὶ ἡ ἄλλη, κεκλεισμένη ἔσωθεν.

— Ἡμουν βέβαιος, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς, παρατηρήσας πλησίον τοῦ παραθύρου τοῦ πλυντηρίου ἴχνη ποδῶν.

— Τώρα, εἶπε πρὸς τὸν κλειδοποιόν, ἄφησε ἐκεῖ τὰ ἐργαλεῖά σου καὶ διασκέλισε τὰς κιγκλίδας, καλὰ... Καὶ προσπάθησε νὰ κλινῆς ὅσον ἠμπορεῖς περισσότερον διὰ νὰ φθάσῃς τὸ παράθυρον αὐτό.

Καὶ ἐδείκνυε τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρεῖου.

Ὁ σιδηρουργὸς ἐδοκίμασε χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Μούλ. Κατέβα μὲ ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλειότερά σου ἀρπάγια καὶ ἔλα ἐδῶ.

Ὁ κλειδοποιός ὑπήκουσεν.

Ὁ Μούλ ἔθηκε μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας σаниδὰς ἐπὶ τῶν ἰχνῶν, ἅτινα εἶχε παρατηρήσει, ὅπως τὰ προφυλάξῃ. Εἶτα, δεικνύων εἰς τὸν σιδηρουργὸν ἐν ἐκ τῶν θυριδοφύλλων ὑπερ ἐστρέφετο ἐλευθέρως,

— Ἀνάβα ἀπὸ τὸ θυριδοφύλλον, εἶπε, καὶ ἀνοίξε τὰς κιγκλίδας.

Ὁ σιδηρουργὸς ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν ταύτην εὐκόλως καὶ ἤρξατο κτυπῶν τὰς κιγκλίδας ἐκ τῶν κάτω.

— Εἶνε ἀνωφελές, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς, ἡ λαβὴ εἶνε ἐλευθέρη. Κίνησε τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐπάνω μέρους.

Ὁ ὑπαστυνόμος παρετήρησε τὸν Μούλ.

— Ἀπλούστατον, εἶπεν οὗτος, τὸ παράθυρον θὰ ἀνοίξῃ χωρὶς καμμιά ἀπὸ τὰς κιγκλίδας ν' ἀφαιρεθῆ. Θὰ ἰδῆτε.

Ὀντως· ἀφοῦ κατεβιβάσθησαν αἱ κιγκλίδες τὸ παράθυρον ἠνεψῆθη.

— Καταλαμβάνετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, τὸν Ἰούλιον, μὲ ταῖς ζέσαις, ἀφήνουν τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ καὶ ἀρκοῦνται νὰ καταβιβάξουν μόνον τὰς κιγκλίδας, καὶ νομίζουν ὅτι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν εὐρίσκονται ἐν ἀσφαλείᾳ. Αὐτὴ ἦτο ἡ συνήθεια τῆς Μαριέττας, καθὼς μᾶς εἶπε πρὸ ὀλίγου ἡ κυρία Γροσλέν.... Καὶ ἐκεῖνος τὸ ἐγνώριζεν.

Εἶτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κλειδοποιόν:

— Εἰσελθε καὶ ἀνοίξε.

Οὗτος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου, εἰσέδυσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐξηφανίσθη εἰς μίαν στιγμήν.

Ἀφῆνης ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἐπανῆλθεν ὠχρότατος εἰς τὸ παράθυρον.

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Ἐνα πτώμα, μία γυναίκα σκοτωμένη, ἀπήντησεν ὁ σιδηρουργός.

— Περίμενε, ἔρχομαι, εἶπεν ὁ Μούλ.

Καί μετὰ τινος εὐστροφίας νεανικῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ σιδηρουργός.

Εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἐν τῷ διαδρόμῳ, ἀριστερόθεν, πλησίον τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου, γυνή τις αἰματόφυρτος ἔκειτο ἐκτάδην.

Ὁ Μούλ ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐξήτασεν ἐπὶ στιγμῆν.

— Εἶνε ἡ ὑπηρετρία, εἶπεν. Ἡ οἰκοδέσποινα δὲν θὰ εἶνε μακράν.

Καί ἐνῶς ὁ κλειδοποιός, διὰ χειρὸς ὑποτρεμούσης, προσεπάθει νὰ ἀνοίξῃ εἰς τὸν ὑπαστυνόμον καὶ τοὺς ὑπαλλήλους, εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἶκημα, ὅπερ ἤρξατο διατρέχων.

Τὸ ἐστιατόριον καὶ ἡ αἴθουσα οὐδὲν ἔχνος ἀταξίας παρουσίαζον. Ἐπίσης οὐδὲν ὑποπτον παρετηρήθη εἰς μικρὸν δωμάτιον, συνεχόμενον μὲ τὸ ἐστιατόριον καὶ βλέπον πρὸς τὸν κήπον.

Ὁ Μούλ ἐπέστρεψε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου. Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦν βεβυθισμένον εἰς σκότος. Ἐπροχώρησε μετὰ προφυλάξεως.

Αἰφνης ὁ πους τοῦ προσέκρουσεν εἰς ἀντικείμενον μαλακὸν εὐρισκόμενον ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ἐνεσκίρτησε καὶ στραφείς πρὸς τὸ παράθυρον, οὕτινος ἀνήγειρε τὰ παραπετάσματα, παρετήρησε... τὸ σῶμα τῆς κυρίας Δαλισιέ, εὐρίσκετο πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ.

B'

Ἡ κυρία Δαλισιέ, εἶχε καταληφθῆ κοιμημένην.

Ἡ κλίνη, ἣτις ὑπῆρχεν εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἦτο ἐν ἀταξίᾳ· αἱ σινδόνες ἐκρέμαντο κηλιδωμένοι ἐξ αἵματος. Ἐπὶ τοῦ δαπέδου σειρὰ αἵματος, ἀρχομένη ἐκ τῆς κλίνης, κατέληγεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ θύματος.

Ὁ Μούλ ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ πτώματος, τὸ ἐξήτασε, τὸ ἐψηλάφησε καὶ εὗρεν αὐτὸ ψυχρὸν.

Ἐσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ διὰ τοῦ ἐστιατορίου εἰς τὸν διάδρομον, εἰς ὃν ὁ ὑπαστυνόμος καὶ οἱ ὑπαλλήλοι εἶχον εἰσέλθει. Πλείστοι περίεργοι τοὺς εἶχον ἀκολουθήσει.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος;

— Εἶνε ἡ κυρία Δαλισιέ.

— Τὴν ἐδολοφόνησαν;

— Ναί, εἶνε ἤδη νεκρά. Αὐτὴ δέ; προσέθηκεν ὁ Μούλ δεικνύων τὴν Μαριέτταν.

— Καί αὐτὴ τὸ ἴδιον, εἶπεν εἰς τῶν ὑπαλλήλων.

— Ἄλλ' ὄχι, ἀνεκράζεν αἰφνης, τὸ δέρμα εἶνε θερμὸν. Γρήγορα! ἰατρόν.

Ἐσπευσαν εἰς ἀναζήτησιν ἰατροῦ.

Οἱ δύο ὑπαλλήλοι, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ

Μούλ, ἀνήγειραν τὴν Μαριέτταν καὶ μετὰ πολλῶν προφυλάξεων τὴν μετέφερον εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ τὴν ἀπέθηκαν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Πολλαὶ γυναῖκες ἔσπευσαν παρὰ τῆ δυστυχεῖ ὑπηρετρίᾳ. Ἐνῶ δὲ ἀφήρουν τὸν χιτῶνα, τὸ μόνον ἔνδυμα, ὅπερ μετὰ τοῦ ὑποκαμίσου ἔφερε, κρότος παραπλήσιος πρὸς ἐκεῖνον σκληροῦ σώματος καταπίπτοντος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἠκούσθη μεταξὺ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου.

— Τί εἶνε αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Μούλ.

— Πιθανὸν νὰ ἔτριξεν ἡ κλίνη, εἶπεν εἰς τῶν ὑπαλλήλων.

Ὁ Μούλ ἠρκέσθη εἰς τὴν ἐξήγησιν ταύτην καὶ δὲν ἐπέμεινε πλέον.

Λόγοι τινὲς λεχθέντες ὑπὸ τοῦ πλήθους κατέστησαν γνωστὸν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ κυρία Δαλισιέ εἶχεν υἱόν.

— Καλὸν θὰ ἦτο νὰ εἰδοποιεῖτο ὁ νέος αὐτός; εἶπεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον.

— Ἄναμφιβόλως, ὑπέλαβεν οὗτος, ποῦ κατοικεῖ.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν, ἠκούσθη φωνή.

— Εἰς ποῖον ἀριθμὸν;

Οὐδεὶς ἐγίνωσκε.

Κόρη τις, ἣτις περιεποιεῖτο τὴν Μαριέτταν καὶ ἣτις ἐφαίνετο σφόδρα συγκινημένη ἐκ τῶν γεγονότων ἐψιθύρισε:

— Ἀριθμὸς εἰκοσιένα, νομίζω.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Μούλ στρεφόμενος πρὸς αὐτὴν καὶ ἐκτοξεύων βλέμμα, ὅπερ ἔκαμεν αὐτὴν νὰ ἐρυθρίασῃ.

— Αὐτὸν τοῦλάχιστον τὸν ἀριθμὸν, ἔσπεισε νὰ προσθέσῃ ἡ νεανίς, ἤκουσα νὰ λέγῃ ἐδῶ καὶ κάμποσαις ἡμέραις ἡ Μαριέττα.

Ἐπεμψαν εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος.

Τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἶχε δώσει τὰς πληροφορίας αὐτὰς ἦτο ἡ ὑπηρετρία τοῦ κυρίου Πελοδὰ Πουλχερία.

Ὁ ἰατρός δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ. Ἐξετάσας τὴν Μαριέτταν, ἀνεῦρε τρεῖς πληγὰς γενομένας δι' ἐργαλείου ὀξέος καὶ κοπτεροῦ. Ἡ μία τῶν πληγῶν τούτων, ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου, διεχώριζε τὴν ἐτέραν πλευρὰν τῆς ρινὸς καὶ ὀλόκληρον τὴν ἀριστερὰν παρεϊάν· ἦτο φρικώδης τὴν ὄψιν, ἀλλ' ἄνευ σπουδαιότητος, αἱ δύο ἄλλαι, ἐπὶ τῆς καρδιακῆς χώρας καὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ἦσαν λίαν ἐπικίνδυναι. Οὕτω, ὅτε ὁ ὑπαστυνόμος ἠρώτησεν ἂν ὑπῆρχεν ἐλπίς τις νὰ σωθῇ ἡ Μαριέττα, ὁ ἰατρός ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ἀμφίβολον, διότι ἦτο δύσκολον νὰ μὴ ὑποθέσῃ τις ὅτι σπουδαῖον τι ὄργανον δὲν ἔπαθε βλάβην καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐσωτερικῆ αἰμορραγία ἦν ἐπιφόβος.

Μετὰ τὸ πλύσιμον τῶν πληγῶν, ὁ Μούλ ἔκυψεν ἵνα τὰς ἐξετάσῃ.

— Συνήθησε τὰς πληγὰς αὐτάς, εἶπεν.

— Ὅχι, ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρός, παρατηρεῖτε, ὅτι τὸ ἐν τῶν χειλέων τῆς πληγῆς εἶνε κεκομμένον εἰς τὸ μέσον ὡς ὑπὸ λόγχης.

— Μήπως ἦτο χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον;

— Ὅχι. Νομίζω δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι ἦτο ἐγχειρίδιον.

Ὁ Μούλ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμῆν καὶ ἠρώτησεν ἑαυτὸν εἰς ποῖον κακοῦργον γνωστὸν αὐτῷ ἠδύνατο ν' ἀνήκῃ παρόμοιον ὄπλον· ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψέ τινα.

— Πρέπει, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, νὰ ἐκλάπη ἀπὸ τὸ κατὰστημα ὀπλοποιοῦ τινος, νὰ ἀφῆρθη ἀπὸ πανοπλίαν τινά, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἡγοράσθῃ ἀπὸ δημοπρασίας· ἐκτὸς ἂν ὁ δολοφόνος εἶνε ξένος... θὰ ἴδωμεν.

Μέχρις οὗ ἡ Μαριέττα συνέλθη, ἠρώτησε τοὺς παρόντας πληροφορίας τινὰς περὶ τοῦ βίου τῆς κυρίας Δαλισιέ, ἀλλὰ δὲν ἔμαθε ἢ ἀόριστα τινα: « Ἡ κυρία Δαλισιέ κατ'ὅπως τὴν οἰκίαν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, δὲν ἔβλεπεν οὔτε ἐδέχετο τινα, ἐξήρητο σπανίως καὶ ἐφαίνετο λίαν περίλυπος· ὑπέθετον ὅτι εἶχεν ἄλλοτε ὑποστῆ μεγάλας θλίψεις, ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἦσαν ὑποθέσεις ».

Ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ δευτέρου πατώματος, κύριος Γροσλέν, εἰσελθὼν κατὰ τὴν στιγμῆν ἐκείνην, ἔδωκε λεπτομερεστέρως πληροφορίας. Εἶπε πρῶτον, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα ἤκουσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀσυνήθη τινα κρότον, παρόμοιον πρὸς πάταγον κλειομένου παραθύρου.

— Ἐκ τίνος μέρους προήρχετο ὁ θόρυβος; ἠρώτησεν ὁ Μούλ.

— Ἐκ τοῦ μέρους τοῦ κήπου.

— Δὲν ἐπήγατε νὰ ἰδῆτε;

— Ὅχι, δὲν ἠθέλησα νὰ τρομάξω τὴν σύζυγόν μου, διότι πιθανὸν καὶ νὰ ἦπατώμην. Ἐπρόσεξα μόνον ἐπὶ τινὰς στιγμάς, καὶ μὴ ἀκούσας πλέον τίποτε, ἀπεκοιμήθην ἐκ νέου.

— Τί ὥρα ἦτο;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω ἀκριβῶς· τὸ ὡρολόγιον ἐκτύπησεν ἄπαξ. Ἦτο μία ἢ ἡμίσεια; δὲν τὸ γνωρίζω· ὅπωςδὴποτε ἦτο πλέον τοῦ μεσονυκτίου.

Ὁ Μούλ ἐσημείωσε τὴν πληροφορίαν ταύτην. ἠρώτησεν εἴτα τὸν κύριον Γροσλέν ἂν εἶχε παρατηρήσει, κατὰ τὰς προηγηθείσας ἡμέρας, ὑπόπτους περιπατοῦντας περὶ τὴν οἰκίαν.

Ὁ κύριος Γροσλέν οὐδὲν εἶχε παρατηρήσει ὑποπτον· εἶχε μόνον ἐκπλαγῆ διὰ τὰς ἐπανελημμένας ἐπισκέψεις τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Δαλισιέ.

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἀκόμη ἦτο ἐδῶ, εἶπε, νομίζω μάλιστα ὅτι εἶχαν ὀλίγον φιλονεικήσει.

— Ἄ! πῶς συνέβη αὐτό, εἶπεν ὁ Μούλ.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία νέων ἐξηγήσεων. Κατὰ τὸν κύριον Γροσλέν, ἡ λύπη τῆς κυρίας Δαλισιέ προήρχετο οὐχὶ ἐκ παλαιῶν ἀτυχημάτων, ἀλλ' ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ υἱοῦ της.

Ὁ Λαυρέντιος ἦτο εἰκοσιπενταετής τὴν ἡλικίαν. Μετὰ τὸ πέρας τῶν νομικῶν του σπουδῶν, καθ' ἃς εἶχε διακριθῆ, ἐσκέφθη νὰ λάβῃ θέσιν δικηγόρου. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ κατέλιπε τὴν μητέρα του καὶ ἐνωκίασεν οἶκημα κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμόν, ἀλλ' ἀντὶ ἐργασίας, ἤρξατο διαγων βίον ἐκδεδιτημένον, ὅστις διήρ-

κει πρὸ τριῶν ἐτῶν. Ἐντεῦθεν χρέη καὶ συγκαί ἐπισκέψεις εἰς τὴν μητέρα του, λίαν ἐπιφοβαὶ διὰ τὰς ἀταξίας του· τὰς λεπτομερείας ταύτας δὲν ἐγίνωσκον ἐκ τῆς κυρίας Δαλισιέ, ἣτις εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύετο τὰς πικρίας της, ἀλλ' ἀπὸ τὴν Μαριέτταν, ἣτις εἶχε ἐννοήσει τὸ μυστικὸν καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς τινὰς τῶν γειτόνων. Τέλος, ἐσχάτως ἀκόμη, ὁ Λαυρέντιος, πιεζόμενος ἴσως ὑπὸ τῶν δανεισμάτων του, εἶχε ζητήσει παρὰ τῆς μητρὸς του 10,000 φράγκων.

Ἡ κυρία Δαλισιέ εἶχε κατ' ἀρχὰς ἀρνηθῆ, ἀλλ' ὑποχωρήσασα εἰς τὰς ἀπηλπισμένους αἰτήσεις τοῦ υἱοῦ της, συνήνεσε τέλος. Ἐπώλησε χρεώγραφα, ἡ δὲ Μαριέττα τὴν εἶχε συνοδεύσει τὴν προτετραίαν εἰς τοῦ ἀργυραμοιβοῦ. Τὸ ἐσπέρας ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἔλθει νὰ λάβῃ τὸ ποσόν.

— Τὸ ἔλαβε μεθ' ἐαυτοῦ; εἶπεν ὁ Μοῦλ ὅστις εἶχεν ἀκούσει τὴν διήγησιν αὐτὴν μετὰ βαθυτάτης προσοχῆς.

— Πιθανόν' ὄχι ὅμως ἀνευ δυσκολίας, διότι ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ ἠκούσαμεν φιλονεικίας.

— Τί ἔλεξαν;

— Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν τίποτε.

— Κατὰ ποίαν ὥραν, ἐξῆλθεν ὁ κύριος Δαλισιέ;

— Εἰς τὰς δέκα ἢ δέκα καὶ ἡμισυ. Ὡ! ὁ δυστυχῆς! μεθ' ὅσα συνέβησαν, τὸ δυστύχημα θὰ εἶνε φοβερόν.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Μοῦλ ὅστις ἐστάθμιζεν ἤδη τὴν σπουδαιότητα τῶν ἀνακαλύψεων αὐτῶν.

Ἐν τούτοις, παρὰ τὰς φροντίδας, ὧν ἡ Μαριέττα ἦν τὸ ἀντικείμενον, δὲν συνήρχετο εἰς ἐαυτήν.

Ἦν ἡ ἐβδόμη ὥρα· ὁ ὑπαστυνόμος ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκη νὰ προσῶσι πρὸ τῆς νυκτὸς εἰς τὰς πρώτας βεβαιώσεις. Ἐξεληθὼν τοῦ δωματίου τῆς Μαριέττας εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Μοῦλ εἰς τὸ οἶκον.

Οὐδεμία ἀταξία παρατηρήθη εἰς τὸ ἐστιατόριον οὐδὲ εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὅπερ ἔβλεπεν εἰς τὸν κήπον. Τὰ ἀργυρᾶ σκεύη ἦσαν σῶα εἰς ἓν τῶν ἐρμακρίων τῆς σκευοθήκης· προφανῶς, ἂν ἡ κλοπὴ ἦτο τὸ ἐλαττήριον τοῦ κακουργήματος, ὁ δολοφόνος δὲν εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἢ εἶχε φοβηθῆ μήπως ἐκτεθῆ κλέπτων τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα· τὰ αὐτὰ σημεῖα παρατηρήθησαν καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ Μοῦλ ἀνέλαβε μόνον παρὰ τῆ ἐστία σακκιδίον ἐξ ὑφάσματος ριφθὲν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ φέρον κηλίδας αἵματος.

Εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ὕπνου τὰ πάντα ἐφαίνοντο ἐν τάξει.

Ὁ Μοῦλ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἐπλησίασαν πρὸς τὸ σῶμα τῆς κυρίας Δαλισιέ καὶ ἐσημείωσαν λεπτομερῶς τὰς περιστάσεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ φωτίσωσι τὴν δικαιοσύνην. Εἶτα ἀνήγειραν τὸ πτώμα, ὅπερ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς κλίνης. Αἱ πληγαί, αἵτινες τὸ ἐκάλυπτον, ἦσαν καθόλου ὁμοίαι πρὸς ἐκεῖνας αἵτινες παρατηρήθησαν

ἐπὶ τῆς Μαριέττας· τὸ αὐτὸ ὄπλον εἶχε χρησιμεύσει καὶ διὰ τὰς δύο γυναῖκας.

Ἔμενε τὸ τελευταῖον δωμάτιον, μέγα καλλωπιστήριον συνεχόμενον μὲ τὸν θάλαμον τοῦ ὕπνου, ἔχον δὲ καὶ αὐτὸ παράθυρον πρὸς τὴν ὁδόν. Ἐνταῦθα παρατηρήθη παραβίασις· τὸ γραφεῖον εἶχεν ἀνοιχθῆ δι' ἐργαλείου. Ἀλλ' οὐδὲν ἔχνος ἐρεύνης ἐφαίνετο, τὰ διάφορα χαρτὰ οὔτε κὰν εἶχον μετατοπισθῆ, ἐν δὲ τῶν συρταρίων τοῦ γραφείου περιεῖχεν ἓν χρυσοῦν ὥρολόγιον καὶ τινὰ κοσμήματα.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος τὸν Μοῦλ.

Γ'

Ὁ Μοῦλ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν.

— Ναί, εἶπεν ὡσεὶ ἀποκρινόμενος εἰς ἰδίαν σκέψιν, λόγος τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἡ κλοπὴ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀναντίρρητον, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Ἄ! Ὅχι ὅλως διόλου ἀναντίρρητον, ἀλλὰ τέλος πάντων, πιθανόν, καὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ἄλλο τι. Τούτου τεθέντος ἡ ἐκτέλεσις βαδίζει μόνη. Ὁ δολοφόνος ὅμως εἶνε εἰς καὶ μόνος, καλλίστα δὲ πληροφορημένος (μένει νὰ μάθωμεν τίς τὸν ἐπληροφόρησεν οὕτω), ὁ δολοφόνος εἰσῆλθε διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων. Παρατηρήσατε τὸν τοῖχον τοῦ κήπου..... εὐκολώτατον. Κατὰ ποίαν ὥραν; Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἔτους δὲν ὑπάρχει ὁ ἀναγκαῖος χρόνος. Ἄλλως τε ὁ κύριος Γροσλὰν σὰς τὸ εἶπε· ἀπὸ τῆς ἡμισείας μετὰ τὸ μεσονύκτιον μέχρι τῆς μῆς καὶ ἡμισείας. Ἐλπίζω ὅτι τοῦτο θὰ ὀρισθῆ ἀκριβέστερον... Διέρχεται τὸν κήπον καὶ ἀφοῦ φθάσῃ ὑπὸ τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου ἀναρριχᾶται. Εἶδατε πῶς. Καὶ ὁ κλειδοποιὸς καὶ ἐγὼ ἐπανελάβομεν ἐνώπιόν σας τὸ πείραμα. Εἰσέρχεται εἰς τὸ μαγειρεῖον. Δὲν τολμᾷ νὰ στραφῆ δεξιόθεν· ἡ θαλαμηπόλος μένει εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κοιμᾶται. Ἡσύχως καὶ ψηλαφητὴ φθάνει εἰς τὸν διάδρομον ἀμελῶν τὸ μικρὸν πρὸς τὸν κήπον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον γνωρίζει ὅτι δὲν ὑπάρχει τι, τὸ ἐστιατόριον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εὑρίσκε παρὰ τὰ σκεύη τῆς τραπέζης, τὰ ὅποια εἶναι βαρέα, φλίθαρα καὶ προδιδου. Ἀκολουθῶν τὸν διάδρομον ἀμπετὴ ἀριστερὰ πρὸς τὴν αἴθουσαν, τὴν ὁποίαν διέρχεται καὶ φθάνει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου. Ἐλθετε!

Ὁ Μοῦλ ὠδήγησε τὸν ὑπαστυνόμον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, ὅπως τὸν πείσῃ νὰ ψύσῃ διὰ τοῦ δακτύλου, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἰδέαν του. Ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ κυρία Δαλισιέ, εἶχε κατακλιθῆ πρὸ ὀλίγης ὥρας. Θέλετε τὴν ἀπόδειξιν; Τὸ κηρίον τοῦτο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀκόμη ὁ στυπτήρ, καίτοι ἔπεσε κατὰ γῆς, ἐνόσφ διήρκει ἡ πᾶλη. Ἴδου!... Ἡ Μιμῆσις τοῦ Χριστοῦ θὰ ἀνέγνωσε πρὶν κοιμηθῆ. Ὁ δολοφόνος φθάνει εἰς αὐτὴν τὴν θύραν, τὸ σχέδιόν του εἶνε ἀπλούστατον· νὰ διέλθῃ τὸ δωμάτιον αὐτό, νὰ φθάσῃ εἰς τὸ καλλωπιστήριον, νὰ ἐπιτύχῃ

τὸν σκοπὸν του καὶ νὰ ἀπομακρυνθῆ χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ κανένα. Ἀκούει· οὐδεὶς κρότος, μόλις δὲ εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν ἀκούεται ἐλαφρὰ ἀναπνοή. Προχωρεῖ ἐν βῆμα... ἕτερον, ἀλλ' ἡ κυρία Δαλισιέ κοιμᾶται ἐλαφρὰ — ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας της, τῶν ἀσχολιῶν της, καὶ τῆς φιλονεικίας μετὰ τοῦ υἱοῦ της, τέλος πάντων ἕνεκα τῆς ποσότητος ἐκείνης, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸ δωμάτιον. Παρὰ τὰς προφυλάξεις τὰς ὁποίας ὁ δολοφόνος εἶχε λάβει, μικρὸν ὀλίγημα, τριξίμον τοῦ ἐδάφους, τὸν ἀποκαλύπτουν. Ἡ κυρία Δαλισιέ ἐξυπνᾷ, ἐγείρεται περίφοβος καὶ ἐκβάλλει κραυγὴν. Δι' ἐνὸς πηδήματος ῥίπτεται ἐπ' αὐτῆς καὶ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του, εἰς δύο δευτερόλεπτα.... Καταπίπτει ὡς δέμα παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ὅπου παρατηρεῖτε λίμνην αἵματος. Βραδύτερον, συνῆλθεν, ἐσύρθη καὶ ἦλθε νὰ ἐκπνεύσῃ ἐκεῖ ὁπότεν τὴν ἀναγεῖρομεν... Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐγείνεν εἰς τὸ σκότος· ὁ δολοφόνος σταματᾷ καὶ ἀκούει.... Ἡ κραυγὴ τῆς κυρίας Δαλισιέ ἠκούσθη πιθανόν... ἀλλ' ὄχι, τίποτε· τότε τάχιστα ἀνάπτει πυρεῖον καὶ εἰσέρχεται ἐδῶ.

Ὁμιλῶν οὕτω ὁ Μοῦλ ἐπανάφερε τὸν ὑπαστυνόμον εἰς τὸ καλλωπιστήριον.

— Ἐξετάξτε καὶ παρατηρεῖτε τὸ γραφεῖον αὐτό. Ρίπτει τὸ πυρεῖον, κατὰ τὰ τρία τέταρτα καταναλωθὲν καὶ τὸ ὁποῖον τοῦ καίει τὰ δάκτυλα — τὸ βλέπετε ἐκεῖ κατὰ γῆς; — εἰσάγει τὸ ἐγχειριδίον του ἐντὸς τῆς γραμμῆς καὶ ἀναγεῖρει... παρατηρήσατε τὴν κηλίδα αὐτὴν τοῦ αἵματος.... τὸ σκέπασμα ὑποχωρεῖ.... τότε ἐρευνᾷ, ψηλαφεῖ. Μετ' ὀλίγον συναντᾷ τὸν σάκκον, τὸν ὁποῖον ζητεῖ καὶ ὅστις ἦτο ἐκεῖ ἐντὸς τῆς θήκης· τὸν ἀναγνωρίζει ἐκ τοῦ σχήματος τῶν κυλίνδρων. Ἦτο χρυσοῦς! Ὀλίγον φροντίζει διὰ τὰ λοιπά, ἀφοῦ κρατεῖ ὅ,τι ἐπεθύμει· ἄλλως δὲν βλέπει καὶ ὁ καιρὸς ἐπείγει. Ἐπανέρχεται λοιπὸν ταχέως μέχρι τῆς αἰθούσης· ἀρροᾶται· οὐδεὶς κρότος. Ἐν τούτοις σκέπτεται ὅτι ὁ σάκκος αὐτὸς πιθανόν νὰ ἀναγνωρισθῆ καὶ τὸν ἀνακαλύψῃ· τὸν σχίζει διὰ τοῦ ἐγχειριδίου, ἐξάγει τοὺς κυλίνδρους, τοὺς ὁποίους ῥίπτει εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ πετᾷ τὸν κενὸν σάκκον εἰς τὴν γωνίαν ὅπου τὸν εὑρομεν. Παρατηρήσατε αὐτὸ τὸ σχίσιμον, προσέθηκεν ὁ Μοῦλ, δεικνύων εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τὸ κεκομμένον ὕφασμα.

— Καλά, ἔπειτα; εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Ἀκολουθήσατέ με, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀστυνομικός ὑπάλληλος· ταῦτα πάντα δὲν διήρκεσαν πλέον τῶν ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ λεπτῶν· ὁ δολοφόνος ἐτοιμαζέται νὰ ἐξέλθῃ ὁπότεν εἰσῆλθεν. Εἰσδύει ἐνταῦθα εἰς τὸν διάδρομον. Αἴφνης σταματᾷ ἐκ νέου, τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἀπατάται, διότι ἠκούσε κάποιον βαδίζοντα. Θύρα τις ἀνοίγεται καὶ ἀκτὶς φωτὸς εἰσελθούσα ἀντανακλᾷ ἐπὶ τοῦ τοίχου αὐτοῦ. Ἦτο ἡ Μαριέττα, ἡ ὁποία ἀκούσασα τὴν κραυγὴν τῆς κυρίας της ἔσπευσε τρέμουσα· ὁ δολοφόνος τὴν περιμένει εἰς τὴν θύραν

αὐτὴν καὶ καθ' ἣν στιγμὴν προβάλλει, μὲ τρία κτυπήματα... ἰδέτε! τὸ κηροπήγιον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει, ἐκύλισεν ἔως ἐδῶ.

Ὁ Μούλ ἐπροχώρησε μέχρι τῆς ἐστίας τοῦ μαγειρείου καὶ ἀνεσήκωσεν ἐκ τῆς τέφρας τὸ ἀνατραπὲν κηροπήγιον.

— Τὰ λοιπὰ, προσέθηκεν, ἐξηγοῦνται φυσικώτατα. Ὁ δολοφόνος ἀνήσυχος καὶ σπεύδων νὰ φύγη, ὑπερπηθῆ τὸ παράθυρον αὐτό, καταβαίνει καθὼς ἀνήλθε καὶ διαφεύγει διὰ μέσου τοῦ κήπου, διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, ἡ διήγησις αὕτη εἶνε πιθανωτάτη. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ δολοφόνος διήλθε διὰ τοῦ παραθύρου αὐτοῦ καὶ ἔσπευδε νὰ φύγη, διατί, ἀφοῦ ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ πλυσταρίου, ἀντὶ νὰ πηδήσῃ ἀμέσως κατὰ γῆς, κατεβίβασε τὰς κηκλίδας;

— Παρατηρήσατε, εἶπεν ὁ Μούλ, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκην παρὰ νὰ τὰς ὠθήσῃ μόνον ἐλαφρῶς, τὸ ἐλατήριον κινεῖται κάλλιστα. Ἦτο προφύλαξις; ἴσως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξηγηθῇ παρὰ μέτροι σημείου τινός, τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἔκαμε κίνημά τι μηχανικὸν καὶ ἄσκοπον.

— Ἔστω, ἀλλ' ἰδοὺ σπουδαιότερα τις ἀντίρρησις.

— Ποία; εἶπεν ὁ Μούλ ἀνεγειρόμενος.

— Καθ' ὅμως, ὁ δολοφόνος ἀφῆρσεν ἐκ τοῦ γραφείου σάκκον περιέχοντα δέκα χιλιάδας φράγκων εἰς χρυσόν, ἀλλὰ λησμονεῖτε καὶ τι λησμονεῖτε ὅτι ὁ κύριος Δαλισιέ ἦλθε νὰ λάβῃ χθὲς τὸ ἐσπέρας ποσὸν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκην καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα παρέλαβε.

— Συγγνώμην, διέκοψε ζωηρῶς ὁ Μούλ, δὲν λησμονῶ τίποτε. Ὁ κύριος Δαλισιέ ἦλθεν, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ σκηνή τις ἐπηκολούθησε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς μητρὸς του. Ἡ κυρία Δαλισιέ ἠλλαξε γνώμην; ἠρνήθη ἢ ἐπίσθη; ἀγνοῶ. Βεβαίως μόνον ὅτι ὁ νέος, ἐξεληθὼν χθὲς τὴν νύκτα κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν, οὐδὲν μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερε.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Βεβαίως, βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ. Πῶς ἄλλως νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν αἰματωμένον καὶ ἐσχισμένον ἐκεῖνον σάκκον, τὸν ὁποῖον εὔρομεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἄλλως ὁ κύριος Δαλισιέ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ φωτισθῶμεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος αἰ ἔρευναι μου ἐσαφηνίσθησαν. Ὁ δολοφόνος δὲν εἰσῆλθεν ἐδῶ τυχαίως· ἐγνώριζεν ὅτι αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων ἦσαν ἐκεῖ, ἐν τὸς τοῦ γραφείου, ἐπὶ τῆς θήκης ἐκείνης.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, δὲν θὰ ἠγνόει οὐχ ἦτρον καὶ τὸ διάθημα τοῦ κυρίου Δαλισιέ.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ ἠγνόει, διότι ἀντὶ νὰ περιμεῖνῃ καὶ προσβάλλῃ τὸν νέον καθ' ὁδόν, ὑπερπηθῆσεν τὴν οἰκίαν· ἐκτὸς ἂν ὑποθέσῃ τις ὅτι ἐγνώριζεν, ὅχι μόνον τὸ διάθημα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαθήματος, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶνε πιθανόν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, ὁ κύριος Δαλισιέ ἐξῆλθεν εἰς τὰς δέκα καὶ ἦμισυ.

— Τί σημαίνει; Εἶχε καιρὸν νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς κανένα τὸ ἀτυχὲς ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεώς του... ἀκριβῶς δὲ ὑπάρχει ἔνδειξις τις, ἡ ὁποία μὲ κάμνει νὰ ἐπιμένω εἰς τὴν ιδέαν ταύτην.

— Ὅποια;

— Ἐλθετε, εἶπεν ὁ Μούλ.

Παρέσυρε τὸν ὑπαστυνόμον καὶ κατῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κήπον.

Παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίμακος καὶ πλησίον τοῦ παραθύρου τοῦ πλυντηρίου, ἀνήγειρε μίαν τῶν σκιδίων, δι' ὧν εἶχε καλύψει τὰ παρατηρηθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἴχνη κατὰ τὴν ἀφίξίν του.

— Τί λέγετε δι' αὐτά; ἠρώτησε τὸν ὑπαστυνόμον.

— Εἶνε καθαρὰ καὶ βαθέα, δὲν εἶνε παράδοξον, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τὰ ἴχνη, θὰ κατέπεσεν ἀπὸ ὕψους τούλαχιστον ἐνός μέτρου.

— Εἶνε μικρὰ, ὑπόδημα δὲ λεπτόν καὶ κομψὸν ἐπάτησεν ἐκεῖ.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μούλ ἐπαναθέτων μετὰ προσοχῆς τὴν σκίδα εἰς τὴν θέσιν τῆς, τί παράδοξον, τὸ ποδάρι αὐτὸ νὰ εἶνε κανενός φίλου τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ;

Ὁ ὑπαστυνόμος ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἀμφιβολίας.

— Διατί ἐκπλήττεσθε! ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ. Δὲν μὰς ὠμίλησαν πρὸ ὀλίγου περὶ τοῦ ἐκδεδιτημένου βίου τοῦ νέου αὐτοῦ; Εἰς τὴν κοινωνίαν δὲ εἰς τὴν τὴν ὁποίαν πιθανῶς ἔζη, ὑπάρχουσι πάντοτε παρόμοιοι...

— Κλέπται, αἰσχροκερδεῖς, νά, ἀλλὰ δολοφόνοι!

— Ἄλλ' ὅταν παρουσιάζεται εὐκαιρία, ἔπεται τοιαύτη λεία... ἀνυπομονῶ νὰ ἴδω τὸν νέον αὐτόν.

— Ἄλλ' ἂν εἶπη ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα!

Ὁ Μούλ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν.

— Θὰ ἴδωμεν, εἶπεν ἄλλ' ἔχετε δίκαιον· προβαίνω πολύ. Ἄς περιμεῖνωμεν καὶ μὴ σπεύδωμεν.

Διέτρεξαν τὸν κήπον χωρὶς νὰ παρατηρήσωσιν ἔκτακτόν τι.

Ἡ νύξ ἦτο λίαν καθαρὰ, ὥστε ὁ δολοφόνος ἠκολούθησε τὰς δειροστοιχίας, τῶν ὁποίων τὸ πεπατημένον ἔδαφος οὐδὲν εἶχε διατηρήσει ἴχνος. Ἄλλ' εἰς τὸ βάθος, πλησίον τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων ὑπῆρχον προφανῆ ἴχνη ἀναβάσεως. Παρὰ τὴν ἀριστερὰν παρασταδα τῆς θύρας, τὸ ἐπίχρισμα τοῦ τοίχου ἦτο βεβλαμμένον καὶ κεχαρμημένον, μικρὸς δὲ θάμνος συντετριμμένος καὶ τὸ ἔδαφος πεπατημένον, χωρὶς ὅμως νὰ διακρίνωται ἴχνη.

Ἀφοῦ διενήργησαν καλῶς τὰς συνοπτικὰς ταύτας παρατηρήσεις, ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Λεκοκ ἦτο λίαν ἠγανακτισμένος.

Θὰ εἶδε πᾶν ὅ,τι ἐναπελείπετο αὐτῷ ἐκ τῆς περιουσίας του, ἵνα μάθῃ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς μητρὸς τοῦ Ἄτκενς, κατενόει δὲ ὅτι δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἀποβλακωθέντα αὐτὸν μέθυσον, καὶ περιορίσθῃ ν' ἀπαντήσῃ:

— Μένετε ἡσυχοί. Θὰ γράψω ἀπόψε εἰς Λιβερπούλ, καὶ ἀντὶ δέκα θὰ λάβετε δώδεκα βαρέλια.

Καὶ ἠκολούθησε τὸν χωροφύλακα, ἀφοῦ εὐγενῶς ἐχαίρετίσε τὸν Ἄγγλον, τὸν ὁποῖον ἐπέθύμει μᾶλλον νὰ στραγγαλίσῃ.

Διερχόμενος τὴν εἰς τὸ ἰσόγειον αἴθουσαν, συνήντησε τὸν πυρρότριχα ὑπηρετήν, ὅστις εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἀναπληρωματικὸν λέβητα διὰ τὴν πιθανωτάτην περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ αὐθέντης αὐτοῦ θὰ ἐκένου ταχέως τὸ γρόγ, ὅπερ εἶχεν ἤδη παραθέσει αὐτῷ.

Ὁ ἄγγλος, ἀναμφιβόλως εἶχε στείλει τὸν χωροφύλακα εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, καὶ οὐδόλως ἔλλειψε νὰ ὑπομειδιάσῃ σατανικῶς, βλέπων διερχόμενον ὑπὸ συνοδὶαν τὸν ξένον, ὅστις εἶχεν ὑποσχεθῆ αὐτῷ νὰ τὸν φιλοδώρησῃ.

Ὁ οὐτιδανός, ἠγάπα τὸν οἶνον τοῦ Πόρτου, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων.

Ὁ αὐθέντης καὶ ὁ ὑπηρετής ἐφαίνοντο πλασθέντες ἵνα βιώσιν ὁμοῦ.

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου ὁ Λεκοκ ἐσταμάτησε.

— Τώρα, ἐνωματάρχα, εἶπε, θὰ μοὶ κάμετε τὴν χάριν νὰ μοὶ εἴπητε τί μὲ θέλετε; Εἶμαι εἰς περιουσίαν δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, καὶ ὁ καιρὸς εἶνε χρῆμα.

Ὁ χωροφύλαξ ἐδέχθη τὸν προβιβασμὸν του εἰς ἐνωματάρχην, ἐνῶ δὲν ἦτο ἡ ἀπλοῦς στρατιωτής.

Ἴσως μάλιστα ἠσθάνθη εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς κολακείας ταύτης, πιστὸς ὅμως εἰς τὸ καθῆκόν του εἶπε μετὰ στόμφου:

— Δεῖξτέ μου τὸ διαβατήριόν σας, καὶ ἔπειτα κάμνετε τὰς ὑποθέσεις σας.

— Τὸ διαβατήριόν μου! Δὲν τὸ κρατῶ ἐπάνω μου.

Ἐλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ κύριος Λεκοκ δὲν ἔφερε μαζί του τὸ διαβατήριόν του. Ἀφῆκεν ἐν τῷ κιβωτίῳ του τὸ ἐπίσημον ἔγγραφο καὶ εἶχε λάβε μεθ' ἑαυτοῦ τιμολόγια τοῦ οἴκου Ραφσόν.

— Τότε ἀρνείσθε νὰ μὲ ὑπακούσετε;

— Τίποτε δὲν ἀρνοῦμαι. Ἐχω εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου ἔγγραφα σαφῆ διὰ ν' ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ἀντιπρόσωπος ἐμπορικοῦ οἴκου καὶ τὰ ὁποῖα εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς δεῖξω.

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἐμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς κακοποιός, ἂν καὶ εἶνε ἀντιπρόσωπος. Πρόκειται ν' ἀποδείξετε ὅτι ἔχετε τὴν ἀδειαν ἀπὸ τὸν κύριον Διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας νὰ ἐμπορεύεσθε ἐλευθέρως.

— Θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω ἀπόψε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς « Μεγάλης Ἐλλάφου. » Μένω ἐκεῖ, ὁ δὲ κύρ Βονασῶν, ὁ ὁποῖος κρατεῖ τὸ ξενοδοχεῖον, θ' ἀποκριθῆ δι' ἐμέ.

— Ὁλίγον μὲ μέλλει διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Βονασῶν, καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ περιμένω ἕως τὸ ἑσπέρας.

— Ἄλλ' ἀφοῦ σὰς λέγω ὅτι ἔχω τὰ πάντα ἐν τάξει, ἠμπορεῖτε νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ τελειώσω τὴν περιοδείαν μου. Τὰ πράγματά μου εἶνε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ τ' ἀφήσω ἐκεῖ. Τί διάβολο! δὲν θὰ φύγω πεζός.

— Δὲν ἠξερῶ τίποτε ἀπ' αὐτά, καὶ σὰς προσκαλῶ νὰ μ' ἀκολουθήσετε.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ Σαβινύ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ δήμου, ἂν δὲν ἠμπορέσετε νὰ δικαιολογηθῆτε.

Ἡ κατηγορηματικὴ αὕτη διαγωγὴ ἐξηρέθισεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τὸν κύριον Λεκὸν, καθότι κατελάμβανεν αὐτὸν κατὰ τὴν σπουδαιότεραν στιγμὴν τῶν ἀνακαλύψεων του, καὶ ἔβλεπεν ἑαυτὸν συλληφθέντα ἤδη, ἀγρύπνων ἐπιτηρούμενον ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, καὶ ὀδηγούμενον εἰς Παρισίους ἀπὸ ἐνωμοταρχίας εἰς ἐνωμοταρχίαν.

Ἡ λίαν ἀπροσδόκητος αὕτη λύσις τῆς ἐπιχειρήσεως του θὰ ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του, διὰ τοῦτο, ἐν τῇ παραφορᾷ αὐτοῦ, ἐσκέπτετο ἂν δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ δραπετεύσῃ.

Εἶχεν ἀκόμη στερεὰς κνήμας, ὁ δὲ χωροφύλαξ ἦτο βαρέως ὑποδημένος ὅπως δυνηθῆ νὰ τὸν συλλάβῃ.

Ὅθεν ἠδύνατο ν' ἀποδράσῃ, ἀλλ' ὁποῖον τὸ ἀποτέλεσμα;

Μετὰ τὴν ἀπόδρασιν ταύτην, ἡ προσέλασις εἰς Παρισίους θὰ τῷ ἦτο διὰ παντὸς ἀπηγορευμένη.

Ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ αὐτοῦ, ἡ Θεῖα Πρόνοια τῷ ἐπῆλθεν ἀρρωγός.

Παρητήρησεν αἰφνης, ἐξερχόμενον τῆς ξυλίνης γεφύρας, πλανόδιον πωλητὴν, ὃν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως.

Ἦτο ὁ πιστὸς Πιεδούσης, ὅστις ἤρχετο κρατῶν ῥάβδον ἐν τῇ χειρὶ καὶ φέρων δέμα ἐπὶ τῶν ὤμων, διηυθύνετο δὲ ἡσύχως πρὸς τὴν θύραν τοῦ μύλου.

— Μὰ τὸν Θεόν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου, εἶμαι πολὺ ἀνόητος ν' ἀνησυχῶ. Ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἀνθρώπος ἠμπορεῖ νὰ μὲ ἀναπληρώσῃ μέχρι τῆς αὔριον, πιστεύω μάλιστα ὅτι θὰ κάμῃ καλλιτέραν ἀπὸ ἐμὲ ἐργασίαν.

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν χωροφύλακα,

— Πηγαίνωμεν, ἀνέκραξεν, ἀφοῦ ἐπιμένετε, ὑπακούω, κύριε ἐνωμοτάρχᾳ, μολονότι δὲ πολὺ μὲ βλάπτει νὰ θυσιάσω τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας μου, ἐν τούτοις δὲν δυσαρεστοῦμαι ἐναντίον σας. Ἐχετε

ἐντολὴν καὶ τὴν ἐκτελεῖτε, δὲν εἶμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῆ τίποτε. Ἄλλως τε, τὸ Σαβινύ δὲν εἶνε πολὺ μακρὰν, καὶ μετὰ μίαν ὥραν θ' ἀναγνωρίσετε ὅτι εἶμαι φιλήσυχος πολίτης, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μὲ ἀφήσετε ἐλεύθερον εἰς τὰς ἀσχολίας μου.

— Δὲν ζητῶ ἄλλο καλλίτερον, ἐπιθύρουν ὁ χωροφύλαξ.

Μετὰ τὸ ἐνθαρρυντικὸν τοῦτο συμπέρασμα, ὁ συλληφθεὶς ὤδενον παραπλευρῶς πρὸς τὸ ὄρατον χωρίον, ὅπερ ὁ ἀχρεῖτος Φουϊνὴ εἶχεν ἐκλέξει ὡς τόπον διαμονῆς.

Εὐθεῖα ὁδός, παραπλευρῶς κειμένη τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, ἔφερον αὐτοὺς εἰς τὸ χωρίον ἐντὸς εἰκοσι λεπτῶν, ἡ δὲ βραχεία αὕτη ὁδοιπορία ἐφαιδρύνθη ὑπὸ τῶν εὐφυολογιῶν τοῦ χωροφύλακος, ὅστις ἦτο χαρακτῆρος φαιδρου, καὶ τὸν ὁποῖον ἡ καλὴ θέλησις, ἥς ὁ Ἀριστείδης Σαλουμὴ ἔδιδε δείγματα, εἶχε καταπραΰνει.

Ὁ ἀγαθὸς οὗτος στρατιωτικὸς προέβη μάλιστα καὶ περαιτέρω. Εἶπεν εἰς τὸν ὑποπτον ὁδοιπόρον ὅτι καταγγελία εἶχεν ἀποσταλῆ πρὸς τὸν ὑπομοίραρχον, καὶ ὅτι ἡ καταγγελία προήρχετο ἐκ τινος κατοίκου τοῦ Σαβινύ.

Κατηγοροῦν τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Ραφσὸν ὅτι ἦλθε πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐπαναστατήσῃ τὸν τόπον καὶ νὰ διοργανώσῃ πολιτικὰς συνωμοσίας, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ ἐκόμιζεν οἶνους τῆς Ἰσπανίας.

Οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὁ κύριος Λεκὸς ὅτι ὁ Φουϊνὴ ἦτο ἡ αἰτία ὄλων τῶν διαβολῶν τούτων, καθόσον ἅμα ἔφθασαν εἰς τὸ χωρίον, εἶδεν αὐτὸν περιδιχάζοντα πρὸ τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ οὐτιδανὸς ἤρχετο ἔν' ἀπολάυση τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀβρόφρονος ἐφευρέσεώς του, οὐχὶ δ' ὀλιγώτερον ἀγνώμων τοῦ πυρρότριχος ὑπηρετοῦ, ἐμειδίασε σατανικῶς βλέπων διερχόμενον ἐν συνοδίᾳ χωροφύλακος, τὸν ἀνθρώπον, ὅστις τὴν προτεραίαν ἐπλήρωσεν αὐτῷ καμπανίτην οἶνον.

Ἡ χαρὰ ὅμως αὐτοῦ ὑπῆρξε βραχεία.

Ὁ κύρ Βονασῶν ἐγγυήθη διὰ τὸν ξένον του, ὅστις ἔδειξε τὸ ἐν τῷ κιβωτίῳ του λησμονηθὲν διαβατήριον.

Ὁ χωροφύλαξ ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο εὐχαριστημένος καὶ ἐζήτησε σχεδὸν συγγνώμην.

Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸς ἦτο ἐλεύθερος νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἀσχολίας αὐτοῦ, ἦτο ὁμως γεγραμμένον ἡ ἡμέρα ἐκείνη νὰ καταλήξῃ εἰς καταστροφήν.

Καθ' ὃν καιρὸν τὸ διαβατήριόν του αὐστηρῶς ἐζητάζετο, ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου ἔλαβεν, ἵνα δείξῃ ἀδιαφορίαν, ἐφημερίδα εὐρισκομένην ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἀνέγνωσε τὰς ἀκολουθούσας γραμμάς:

• Ἐν τῇ χθεσινῇ αὐτοῦ συνεδριάσει τὸ ποινικὸν τμήμα τοῦ Ἀκυρωτικοῦ ἀπέρριψε τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Λεκὸς, καταδικάζοντος εἰς θανατικὴν ποινὴν, τὴν 30 παρελθόντος Ἀπριλίου, ὑπὸ τοῦ Κακουροδικείου τοῦ Σηκουάνα.

ΜΔ'

Ὁ Πιεδούσης, ἀκολουθῶν τὸ ὀρισθὲν τὴν προτεραίαν μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ του πρόγραμμα, ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Σαβινύ εἰς λίαν προκεχωρημένην ὥραν τῆς πρωίας, δι' ὁδοῦ, ἥτις ἦγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὰς συμβολὰς τῆς Ὑβέτ.

Προτὸ ἐπιχειρήσῃ τὴν ὁδοιπορίαν ταύτην, ἐχρησιμοποίησεν ἄρκετὰ καλῶς τὸν καιρὸν του.

Ἐγερθεὶς ἅμα τῇ ἡῶ, ἐπεχείρησεν ἐντὸς τοῦ χωρίου συμπληρωματικὴν περιοδείαν. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν αὐτήν, οὐδεμία οἰκία ἀπέμεινε πλέον, ἥς δὲν διήλθε τὸν οὐδὸν, οὐδεμία ὑπηρετρία, ἥτις δὲν διηγήθη αὐτῷ τὰ μυστικὰ τῶν κυριῶν τῆς.

Ἐκ τῶν συλληφθεισῶν πληροφοριῶν ἠδύνατο νὰ γράψῃ τὰ σκανδαλώδη χρονικά τοῦ δήμου. Διὰ τοῦτο, ὑπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε ἦτο πεπεισμένος περὶ τοῦ λυσitelοῦς τῆς μεθόδου του.

Δύναται τις νὰ μάθῃ περισσότερα συναστρεφόμενος μετὰ τῶν μικρῶν ἢ μετὰ τῶν μεγάλων, ὅσον δὲ καὶ ἂν ἀποκρύπτῃ τις τὸν ἰδιωτικὸν βίον του, ἐν τούτοις ὁμως ὁ παντοπώλης, ὁ κρεπωπώλης, ὁ ἀρτοπώλης καὶ οἱ ὑπηρεταὶ γνωρίζουσιν αὐτόν.

Εἰς τὰς ἐπαύλεις, οἱ ὑπηρεταὶ εἰσὶν ἡκιστα ἐχεμύθεις, οἱ δὲ ποιμένες συνδιαλέγονται ἐνίοτε μετὰ τῶν διαβατῶν.

Ὁ Πιεδούσης ἐξεμεταλλεύετο ἐπωφελῶς ἀπάσας ταύτας τὰς εὐκολίας, ἐσκέπτετο δὲ νὰ ἐφαρμώσῃ τὸ σύστημά του εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπως ἐφήρμοσεν αὐτὸ εἰς τὴν πόλιν.

Τὸ δέμα ὅπερ ἔφερον ἐπὶ τῶν ὤμων θὰ τῷ ἠνέωγεν ὄλας τὰς θύρας, καὶ θὰ ἐκέρδιζε δι' αὐτοῦ τὴν ἐμπιστοσύνην ὄλων τῶν χωρικῶν.

Εἰς τοὺς ἀγροὺς δυσπιστοῦν πολὺ πρὸς τοὺς πολίτας καὶ οὐδόλως πρὸς τοὺς πλανοδίου πωλητὰς, οἵτινες γινώσκουσι νὰ ὀμιλῶσι τὴν γλῶσσαν τῶν χωρικῶν, ἀπαλλάττουσι δ' αὐτοὺς τοῦ κόπου νὰ προμηθεύωνται τ' ἀναγκαῖα ἐκ τῶν ἐργαστηρίων τῆς πρωτευούσης τοῦ δήμου.

Παραλείπομεν τὰ δελεάσματα, ἅτινα τὰ ἐμπορεύματα αὐτῶν ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν γυναικῶν.

Δὲν ὑπάρχει γυνὴ ἐκμισθωτοῦ, μωλωθροῦ, ἢ ποιμενίς, ἥτις ἀρνεῖται νὰ παραστῆ εἰς τὸ ἀνοιγμα δέματος, περιέχοντος μανδήλια, διάφορα ὑφάσματα, σταυροὺς ἐπιχρῶσους καὶ ἐπαργύρους καὶ υελίνους δακτυλίους, πρέπει δὲ ὁ πλανόδιος πωλητὴς νὰ εἶνε λίαν ἀδέξιός, ἵνα μὴ κατορθώσῃ νὰ φλυαρήσῃσιν αἱ πελάτιδες του.

Ὁ Πιεδούσης ἄλλως τε ἦτο πλανόδιος πωλητὴς εἵδους ὄλας ἰδιαιτέρου.

Οὐδόλως ἐζήτηε νὰ πραγματοποιήσῃ κέρδη, ἦτο μάλιστα διατεθειμένος νὰ πωλῆ μὲ ζημίαν ἵνα κάλλιον κερδίξῃ ἐμπιστοσύνην.

Διὰ τοιαύτης τακτικῆς πῶς ἠδύνατο νὰ μὴ ἐπισύρῃ τὰς συμπαθείας ὄλων τῶν ἀγροτικῶν ἀγοραστῶν του;

Ὅθεν ἀνεχώρησε πλήρης ζήλου καὶ ἐλπίδος, ἀπόφασιν ἔχων ν' ἀρχίσῃ ἐκ τοῦ μύλου, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ πολλάκις, ἐάν, κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν, δὲν ἐμάνθανεν ὅ,τι ἐπεθύμει.

Δὲν εἶχεν, ἄλλως τε, ν' ἀσχοληθῇ μήτε διὰ τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγγλου, μήτε διὰ τὸν πύργον τοῦ Σεκινύ, καθόσον ὁ γέρον Λεκὸκ εἶχεν ἀναδεχθῆ τὰς δύο ταύτας ἐπιθεωρήσεις.

Καθ' ὁδόν, ὁ Πιεδούσης, καταστάς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὁ ἐκ τοῦ Δελφινάτου Παλαδρου, εἰσῆλθεν εἰς πολλὰς καλύβας καὶ ἐπώλησεν ἐμπορεύματα τινα. Τὸν ὑπεδέχοντο τοσοῦτω μᾶλλον καλλίτερον, καθόσον οἱ ὅμοιοι αὐτοῦ ἔπαυσαν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν νὰ συχναῖωσιν εἰς τὰ λίαν ἐγγύς τῶν Παρισίων μέρη ταῦτα.

Ἐφαίνετο συγκαταβατικὸς ἐπὶ τῶν τιμῶν, καὶ δὲν παρέλειπε νὰ λαμβάνῃ πληροφορίας περὶ τῶν οἰκιῶν, ἔνθα ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ὅτι θὰ ἐπώλῃ τὰ εἶδη του.

Οἱ ἄνθρωποι ἀπῆντων αὐτῷ εὐχαρίστας, ὅταν ὅμως ἐξεφράζετο πλαγίως περὶ τοῦ μύλου τῆς Ὑβέτ, ἔσειον τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσιώπων.

Ἀναμφιβόλως, οἱ κρατοῦντες τὸν ἐν λόγῳ μύλον ἐνέπνεον αὐτοῖς τρόμον τινα.

Ὁ Πιεδούσης ἔλαβεν ὑπὸ σημείωσιν τὸ πλήρες σημασίας σύμπτωμα τοῦτο, καὶ ἐδραϊώθη ἐν τῇ ἀποφάσει του νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τῷ διαφύγῃσιν οἱ μυλωθροὶ πρὶν ἀνακαλύψῃ τὰ μυστικά των, ἐάν πράγματι εἶχον τοιαῦτα.

Μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς τὴν φάραγγα τῆς Ὑβέτ, καὶ ἐξεπλάγη, ὅπως καὶ ὁ κύριος Λεκὸκ, ἐκ τῆς ἀγρίας θεᾶς τῆς τοποθεσίας.

Ὁ μύλος ἦτο πάντοτε σιωπηλός, ὁ δὲ ψευδῆς πλανόδιος πωλητὴς ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἦτο ἀκατοίκητος, ἐάν δὲν παρετήρει ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἐξήρητο καπνὸς ἐκ μιᾶς καπνοδόχης τῆς στέγης.

Διὰ ταχέως βλέμματός παρετήρησε τὰ περίξ. Τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγγλου, τὴν ἐπὶ τοῦ ρύακος μικρὰν γέφυραν, ἀληθῆ γέφυραν, κατεσκευασμένην ὀλίγον ἄνωθεν, ἔτεραν γέφυραν ἐπὶ τῆς Ὀργῆς, καὶ πολὺ ἀπωτέρω, τὴν οἰκίαν μὲ τοὺς δύο πύργους, ἧτις εἶχε προσελκύσει τὴν προσοχὴν τοῦ κυρίου Λεκὸκ.

Εἶτα, κατῆλθεν εἰς τὴν κοιλάδα, καὶ διέβη τὴν Ὑβέτ, διελθὼν διὰ τῆς ξυλίνης γεφύρας.

Καθ' ἣν στιγμήν ἔφθανεν εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην, παρετήρησεν αἴφνης τὸν προεστᾶμενόν του συνδιαλεγόμενον μεθ' ἐνὸς χωροφύλακος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου τοῦ Ἀγγλου.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἐξέπληξε καὶ σπουδαίως ἀνησύχησεν αὐτόν. Τὸ ν' ἀναμηνύηται ἡ χωροφυλακὴ εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ γέροντος Λεκὸκ, τοῦτο ἦτο ὅ,τι δυσᾶρεστον ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῇ, ὁ δὲ Πιεδούσης ἀμφιταλλαντεύετο πρὸς στιγμήν ἂν ὤφειλε νὰ ἐπέμβῃ.

Ἐννόησεν ὅμως ἀμέσως ὅτι ἡ ἐπέμ-

βασίς του θὰ ἐβλαπτε, θὰ κατέστρεφεν ἕως τὰ πάντα.

Ἄλλως τε, καθυσύχασεν ὀλίγον, βλέπων ὅτι ὁ προϊστάμενός του ἐφαίνετο πολὺ ἡσυχος, καὶ ὅτι ἐβάδιζε παραπλεύρως μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἐξουσίας.

Τῷ ἐφάνη μάλιστα ὅτι ὁ κύριος Λεκὸκ, ἀπομακρυνόμενος, ἐκίνει τὴν χεῖρά του ὀπισθὲν του, καὶ ἐξέλαβε τὸ σημεῖον τοῦτο ὡς πρόσκλησιν.

Ἐσκέπτετο ἐπίσης ὅτι τὸ ἐσπέρας θὰ ἐμάνθανε ποῦ ἔπρεπε νὰ βασισθῇ ἐπὶ τοῦ παραδόξου τούτου συμβεβηκότος, ἀφοῦ ὁ πατήρ τοῦ Λουδοβίκου ὤφειλε νὰ εὑρεθῇ κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν ὀπισθεν τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ τὴν προτεραίαν.

— Θὰ δουλέψω καλλίτερα τὸν ἀρχηγόν, συνεπέρανε, ἂν ἐργασθῶ ἐδῶ, παρὰ ἂν τρέξω τὸ κατόπι του.

Χωρὶς δὲ ν' ἀσχοληθῇ περισσότερον περὶ τοῦ χωροφύλακος, ὅστις, ἄλλως τε, οὐδεμίαν προσοχὴν ἔδωκεν εἰς αὐτόν, ὁ Πιεδούσης ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ μύλου.

[Ἐπιτεταί συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Γνωρίζω κάλλιστα ὅτι εἶχες λησμονήσει κατὶ τι, εἶπεν. Εὐρίσκεσαι ἐνταῦθα πρὸ μιᾶς ὥρας ἤδη, καὶ ἀληθῶς, τίποτε δὲν μοι εἶπες ἀκόμη. Ἄρχισον λοιπὸν ἀμέσως.

Ὁ πρῶτος Ἰούλιος ἤρχισεν ὡς ἐξῆς :

— Ὅπως σὰς τὸ εἶχον ἀνακοινώσῃ καὶ εἰς τὴν ἐπιστολήν μου, Λαίδην Ζάνετ, μετέβην εἰς Μαγχάιμ καὶ ἐκεῖ ἔμαθον λεπτομερῶς ὅ,τι ἐγνώριζον ὁ Πρόξενος καὶ οἱ ἰατροὶ τοῦ Νοσοκομείου. Οὐδὲν νεώτερον οὔτε βεβαιότερον. Ἐλαβον καὶ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας δι' ὧν ἔμελλον νὰ εὔρω τὸν Γερμανὸν χειροῦργον. Ἐνθυμεῖται οὗτος κάλλιστα τὴν τρομερὰν ἐγχείρησιν, ἣν ἐνήργησεν ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης, ἀλλ' οὐδὲν δύναται νὰ μοι εἴπῃ περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῆς. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ψυχικὴν κατάστασίν της, μοι ἀνεκοίνωσέ τι σπουδαιότατον. Μοὶ διηγήθη ὅτι ἐξετέλεσε παρομοίαν ἐγχείρησιν ἐπὶ ἑτέρου προσώπου, πληρωθέντος ἐπίσης εἰς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ ὀβίδος εἰς τὴν μάχην τοῦ Σολφερίνου. Ἦτο στρατιώτης τις, θεραπευθεὶς μὲν, ἀλλ' ἀπομείνας φρενοβλαβής. Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη εἶνε εὐρύτατον πεδῖον εἰκασιῶν, συμπερασμάτων καὶ ὑποθέσεων. Δὲν συμφωνεῖτε μὲ τὴν γνώμην μου ταύτην;

Ἡ Λαίδην Ζάνετ μόλις εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς προηγηθείσης ταραχῆς της.

— Βεβαιότατα, ἀπήντησεν. Ἡ ἀνακοίνωσις αὕτη ἠδύνατο νὰ συμβᾶλῃ ὅμως, ὅπως διαφωτίσῃ ἐκείνους μόνον, ὅσοι ἤθελον διαφυλάττει ἀμφιβολίαν τινα περὶ

τῆς φρενοβλαβείας τῆς δυστυχοῦς προστατευομένης σου. Ἐγὼ ὅμως οὐ μόνον δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ καὶ εἶμαι βεβαία τούναντίον. Ἡ διήγησίς σου εἶνε πληκτικὴ, Ἰούλιε. Σύντόμευσέ την διὰ νὰ φθάσῃ ταχέως εἰς τὸ τέρας. Ἐθεσες τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῆς Μέρσης Μερρίκ;

— Ὅχι!

— Ἐμαθές τι περὶ αὐτῆς τούλαχιστον;

— Οὐδὲν ἀπολύτως. Δὲν συνήντησα ἡ δυσχερείας μόνον ἐξ ὄλων τῶν μερῶν. Τὸ γαλλικὸν φορητὸν νοσοκομεῖον, παρασυρθὲν εἰς τὰς συμφορὰς τῆς Γαλλίας, διελύθη. Οἱ Γάλλοι τραυματίαι, αἰχμάλωτοι ἐν Γερμανίᾳ, οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ ποῦ εὐρίσκονται. Ὁ Γάλλος χειροῦργος ἐφονεύθη εἰς τινὰ μάχην, οἱ δὲ βοηθοὶ του ἐξηφανίσθησαν. Ἐρχίζον λοιπὸν ν' ἀπελπίζωμαι ὅτι θὰ ἐξακριβώσω τι, ὅταν ἡ τύχη αἰφνιδίως ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου δύο Γερμανοὺς στρατιώτας ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εὐρέθησαν ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ. Μοὶ ἐπανέλαβον οὗτοι πᾶν ὅ,τι ὁ Γερμανὸς χειροῦργος εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Πρόξενον καὶ πᾶν ὅ,τι μοὶ ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ὀράτιος, τούτέστιν ὅτι οὐδεμίαν νοσοκόμον εἶδον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ὅτι ἂν ὑπῆρχε τοιαύτη, οἱ Πρωσσοὶ θὰ τὴν εὐρίσκον βεβαίως περιθάλπουσαν τοὺς Γάλλους τραυματίας, ὁ δὲ Σταυρὸς τῆς Γενεύης πληρέστατα θὰ ἐπήρκει ὅπως ἐξασφαλίσῃ αὐτήν. Οὐδεμία γυνή, φέρουσα τὸ τιμητικὸν τοῦτο σῆμα, ἤθελε δευχθῆ τόσον ἀξιοκαταφρόνητος, ὥστε νὰ καταλίπῃ τοὺς τραυματίας πρὶν ἢ οἱ Γερμανοὶ καταλάβωσι τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Ὡστε, διέκοψεν ἡ Λαίδην Ζάνετ, οὐδὲν ἴχνος γυναικὸς ἀνεκάλυψας, φερούσης τὸ ὄνομα Μέρση Μερρίκ;

— Οὐδὲν, ἀπήντησεν ὁ Ἰούλιος, συμφώνως καὶ ἐπιβεβαιωτικῶς πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Ἀγγλου ἱατροῦ, ἧτις φαίνεται ὀρθή. Φρονεῖ οὗτος, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε αὕτη ἡ Μέρση Μερρίκ.

Ἡ Λαίδην Ζάνετ ὑψωσε τὴν χεῖρα, ὡς ἔχουσα νὰ παρατηρήσῃ τι.

— Καὶ σὺ καὶ ὁ ἰατρός φαίνεσθε ὅτι συναρμολογεῖτε τὰ πράγματα κατὰ τὴν ἀρέσκειάν σας, εἶπεν. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ τι τὸ ἀδύνατον εἰς ὅλα ταῦτα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέφθησθε οὔτε σὺ οὔτ' ἐκεῖνος.

— Ὅποιον, θεῖα μου, σὰς παρακαλῶ;

— Ὅμιλεῖτε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας περὶ τῆς ἀνοήτου διαβεβαιώσεως τῆς γυναικὸς ταύτης, ἰσχυριζομένης, ὅτι ἡ Χάρις εἶνε ἡ νοσοκόμος, ἧτις ἐγένετο ἄφαντος, καὶ ὅτι αὕτη ἡ ἰδίᾳ εἶνε ἡ Χάρις. Ἄλλὰ δὲν σκέπτεσθε ὀλίγον νὰ δικαιολογήσῃτε καὶ πῶς αὕτη γνωρίζει τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν διεύθυνσίν μου καὶ πῶς εἶνε πληρέστατα ἐνήμερος περὶ τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς Χάριτος. Ὅμολογῶ ὅτι τοῦτο εἶνε αἰνίγμα διὰ γυναῖκα τόσον συνήθους διανοητικῆς ἀναπτύξεως ὅπως εἶμαι ἐγώ. Ὁ ἰκανὸς ἱατρός καὶ φίλος σας δύναται νὰ τὸ διευκρινίσῃ;

— Θέλετε νὰ σὰς ἐπαναλάβω τί μοι

εἶπεν, ὅταν τὸν εἶδον τὴν πρῶταν ταύτην ;

— Θὰ διαρκέσῃ τοῦτο πολὺ ;

— Ἐν λεπτόν περίπου.

— Μὲ ἐκπλήσσεις εὐαρέστως. Ἐξακολούθησον.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητε πῶς ἡ δυστυχὴς ἐκείνη γυνὴ ἠδυνήθη νὰ γνωρίζῃ τὸ ὄνομά σας καὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς δεσποινίδος Βράδον; ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος. Λοιπόν, ὁ ἰατρὸς εἰκάζει ἢ ὅτι ἡ δεσποινὴς Βράδον θὰ ὠμίλησεν ἴσως περὶ ὑμῶν καὶ τῶν ὑποθέσεών της, ὅταν συνητηθῇ μετὰ τῆς ξένης ἐν τῇ γαλλικῇ καλύβῃ, ἢ ὅτι αὐτὴ θὰ ἔλαβε κρυφίως γινῶσιν τῶν ἐγγράφων τῆς δεσποινίδος Βράδον. Συμφωνεῖτε ἕως ἐδῶ μὲ τὸν ἰατρὸν ;

Διὰ πρῶτην φορὰν ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐγένετο προσεκτικὴ.

— Πληρέστατα, ἀπήντησε, δὲν ἀμφισβάλω ὅτι ἡ Χάρις θὰ ὠμίλησεν, ἀσυνέτως, περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἄλλη, συνετωτέρα αὐτῆς, ἐφύλαξε δι' ἐαυτῆν.

— Κάλλιστα! Συμφωνεῖτε ἐπίσης, ὅτι ἡ φωτεινὴ ἰδέα ἣτις ἐνεφώλευεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς γυναικὸς ταύτης, καθ' ἣν στιγμὴν ἐτραυματίσθη ὑπὸ τοῦ μύδρου, ἦτο ἀκριβῶς αὕτη : ἡ δεσποινὴς Βράδον καὶ αἱ ὑποθέσεις της ; Ἰδοὺ ὅτι σας φαίνεται βεβαίως ἀληθοφανὲς τοῦτο. Καὶ τι συνέβη κατόπιν ; Ἡ τραυματισθεῖσα ἀνεκλήθη εἰς τὴν ζωὴν χάρις εἰς μίαν ἐγγείρησιν καὶ ἀρχίζει νὰ παραληρῇ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Μαγγαζιῦ. Διαρκούντων τῶν παραληρημάτων τούτων, ἡ ἰδέα τῆς δεσποινίδος Βράδον ὑποθάλπεται εἰς τὸν ἐγκέφαλόν της καὶ στερεοποιεῖται εἰς παραπίουσαν καὶ διεστραμμένην ἐπιθυμίαν ἰδιοποιήσεως. Ἀρχίζει νὰ μὴ ἀνγκυλωρίζῃ οὔτε ἐκυτῆν. Λέγει ὅτι εἶνε ἡ δεσποινὴς Βράδον, καὶ ὅτι ἡ δεσποινὴς Βράδον εἶνε ἡ Μέρση Μερρίκ. Αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν δίδει ὁ ἰατρὸς. Τί σκέπτεσθε ἐπὶ ταύτης ;

— Ὅτι εἶνε κριτικωτάτη, συμφωνῶ. Ἐν τούτοις, καὶ πάλιν ὁ ἰατρὸς μὲ ἰκανοποιεῖ ἀτελῶς. Σκέπτομαι.....

Δὲν ἦτο πεπρωμένον εἰς τὴν Λαίδη Ζάνετ νὰ ἐκφραστῇ ὅ,τι ἐσκέπτετο. Ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ὕψωσε τὴν χεῖρα διὰ δευτέραν φορὰν.

— Κἄμμίαν νέαν παρατήρησιν ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος.

— Σιώπα ! ἀνέκραξεν ἡ γηραιὰ δεσποινίς. Ἐὰν μίαν λέξιν εἶπης ἀκόμη, θὰ μοῦ διαφύγῃ πάλιν.

— Τί θεία μου ;

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχον νὰ σοι εἶπω πρὸ ἐνὸς αἰῶνος ἤδη. Τὸ ἐπανευρὸν ἤδη. Εἶνε μία ἐρώτησις τὴν ὁποῖαν θὰ σοι ἀποτείνω, καὶ ἄς παύσωμεν πλέον τὴν περὶ τοῦ ἰατροῦ καὶ τῶν θεωριῶν του ὁμιλίαν, ὀλίγον ἐνδιαφέρομαι. Ποῦ εὕρισκεται τόρα ἡ δυστυχὴς παράφρων ; Μένει πάντοτε εἰς Λονδῖνον ;

— Μάλιστα.

— Καὶ πάντοτε ἐν ἐλευθερίᾳ ;

— Πάντοτε παρὰ τῇ οἰκοδεσποίνῃ της.

— Κάλλιστα. Τόρα ἀπάντησον εἰς τοῦτο. Τί μέσον δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶ-

μεν ὅπως τὴν ἐμποδίσωμεν ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσδύσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν οἰκίαν μου εἶτε διὰ δόλου εἶτε διὰ βίας ; Πῶς νὰ προστατεύσω τὴν Χάριτα ; πῶς νὰ προφυλάξω ἐμαυτὴν ἐὰν ἐπανήρχετο ἐνταῦθα ;

— Αὐτὸ πράγματι ἐπεθυμεῖτε νὰ μ' ἐρωτήσετε ;

— Τοῦτο μόνον καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Ἀμφότεροι εἶχον τόσον βαθεὴς προσηλωθῆ εἰς τὴν συνδιάλεξίν των, ὥστε δὲν προσέσχον, στρέφοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὑποστέγου, νὰ παρατηρήσωσι τὴν ἀνὰ μέσον τῶν φυλλωμάτων παρουσίαν εἰσελθόντος τινὸς τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ τοῦ κήπου.

Ἦτο ὁ Ὀράτιος Δεχόλτ, προχωρήσας ἀθορύβως ἐπὶ τῶν ἰνδικῶν ψιᾶθων.

Πρὶν ἢ εἰσελθῆ εἰς τὸ ἐστιατόριον ἔστη, παρατηρῶν μετὰ περιεργείας τὸν ἐπισκέπτην τῆς Λαίδης Ζάνετ, τοῦ ὁποῖου δὲν ἔβλεπεν ἢ μόνον τὰ νῶτα.

Μετὰ στιγμιαίαν παῦσιν ὁ ἐπισκέπτης ὠμίλησεν, ὁ δὲ Ὀράτιος ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν του.

Δὲν ἔκχευε πλέον τὴν ἐλαχίστην κίνησιν. Ἡσθάνετο δύσπιστόν τινα ζηλοτυπίαν περὶ ὧν ὁ Ἰούλιος ἠδύνατο νὰ λέγῃ πρὸς τὴν θείαν του ἐν τῇ μυστικῇ ταύτῃ συνδιαλέξει καὶ ἀνέμενεν ἐν τῇ προσδοκίᾳ ἐπαληθεύσεως τῶν ὑπονοιῶν του.

— Οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἡ δεσποινὴς Βράδον ἔχετε τινα ἀνάγκην προστασίας κατὰ τῆς δυστυχοῦς ταύτης παράφρονος, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰούλιος. Ἀσκῶ ποιᾶν τινα ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτῆς... καὶ τὴν ἔπεισα ὅτι θὰ τῇ ἦτο ὄλως ἀνωφελὲς νὰ παρουσιασθῆ ἐνταῦθα ἐκ νέου.

— Συγγνώμην, διέκοψεν ἀπὸ τοῦ θερμοστέγου ὁμιλῶν ὁ Ὀράτιος, οὐδὲν ἐπράξατε ἐξ ὧν λέγετε.

Εἶχεν ἀκριτὰ ἀκούσει καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ συνδιάλεξις των δὲν ἐλάμβανε τὴν τροπὴν ἣν προσεδόκα, καὶ ἔκρινεν ὅτι εἶχεν ἓνα ἔτι λόγον, ἐπὶ τῇ ἐπιτυχῇ εὐκαιρίᾳ ἣτις τῷ παρείχετο ὅπως ἀντιλέξῃ πρὸς τὸν Ἰούλιον καὶ τῷ ἐπιρρίψῃ ἄδικον.

— Ὡ τῆς θείας ἀγαθότητος ! ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, πόθεν ἔρχεσθε καὶ τί θέλετε νὰ εἶπητε, Ὀράτιε ;

— Ἐπληροφορήθη παρὰ τοῦ θυρωροῦ σας, κυρία, ὅτι ἐπεστρέψατε μετὰ τῆς Χάριτος χθὲς τὸ ἔσπερας καὶ ἔτορεξα ἀμέσως, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσω τοὺς ὑπηρετάς, διὰ τῆς συντομωτέρας ταύτης ὁδοῦ.

Καὶ ἀποτεινόμενος μετὰ ταῦτα πρὸς τὸν Ἰούλιον :

— Τὸ πρόσωπον περὶ τοῦ ὁποῖου πρὸ ὀλίγου ἐλέγατε, ἐξηκολούθησεν, ἔχει ἤδη ἔλθει ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ προσέβλεψε τὸν ἀνεψιὸν της.

Ὁ Ἰούλιος τὴν καθυσύχασε ἐ' ἐνὸς βλέμματος.

[Ἐπειτα συνέχια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ « Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα » κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὕρισκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἔσθια βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφελίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Παναῦ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]
« Αἰγυπτία Βασιλόπαις » μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάτη, I. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Σπρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5.50 [6]

« Ἡ μυστηριώδης Συμμορία », μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2[2,20]

« Ἡ Ναξία Μαριάνθη » μυθιστορήματα πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)

« Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας » μυθιστορήματα Ἰουλίου Βέρν..... Δρ. 1,70 (2)

« Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου », μυθιστορήματα εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)

« Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας » μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)

« Ἐξομολόγησις ἐνός Ἀβδᾶ » μυθ. Δρ. 150 (160)

« Τυχαῖον Κουρβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,10)

« Τὰ Ὑπερφᾶ τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccone..... Δρ. 4 (4,20)

« Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ » καὶ « Ἡ ἀνομιὰ τοῦ μήτρη » (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)

« Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού » καὶ τὸ « ἄνθος τῆς Ἀλόης » (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμῖθ. Δρ. 3,25 (3,75)

« Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογῆρις », μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

« Ἀττικαὶ Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... 2 (2,20)

« Ἑλληνικὴ » ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)

« Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ », μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)

« Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλλης », μυθιστορία Π. Ζακὸν..... Δρ. 2,50 (2,70)

« Ὁ Ἰππότης Μάιος », μυθιστορία Ponson de Terrail..... Δραχ. 2,50 (2,70).

« Ἡ διδασκάλισσα », μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη..... Δραχ. 3 (3,20)

« Τὰ χάλια μας », κωμῶδα Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ..... λ. 70 (80)

« Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος », μυθιστορία Ἀλεξῦ..... Δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Ἀδελφοῦλα », μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)

« Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου », μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο)..... Δρ. 3 (3,30)

« Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης », μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ἐσθιὰ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

« Ἡ Σειρὴν », μυθιστορία Ἐσθιὰ δὲ Μοντεπὲν..... Δρ. 1,50 [1,70]

« Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια », ἦτοι « Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ », μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀκτώκλων τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)